

УДК 343.13

DOI <https://doi.org/10.32782/2709-9261-2022-1-5-3>

Дрозд Валентина Георгіївна,

доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України, начальник відділу

(Державний науково-дослідний інститут МВС України, м. Київ)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7687-7138>

Дрозд Віталій Юрійович,

кандидат юридичних наук, науковий співробітник НДЛ

(Донецький державний університет внутрішніх справ, м. Кропивницький)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3872-8879>

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ПІД ЧАС ЗДІЙСНЕННЯ ДІЗНАННЯ

Статтю присвячено окремим проблемним питанням проведення слідчих (розшукових) дій під час здійснення досудового розслідування кримінальних проступків, а саме дізнання.

Автори на підставі аналізу чинного законодавства України, а також наукових позицій і думок учених та дослідників важливим визначили обґрунтування низки науково-практичних позицій щодо окремих особливостей використання інституту слідчих (розшукових) дій у здійсненні дізнання.

Доводиться позиція про те, що оскільки регламентація проведення слідчих (розшукових) дій є однаковою під час здійснення досудового розслідування щодо злочинів та кримінальних проступків, то окремо розглядати такі критерії слідчих (розшукових) дій як підстави проведення, фіксації перебігу і результатів, оцінки отриманих фактичних даних на предмет можливості бути доказом вважаємо недоречним.

Також у матеріалі доводиться, що сукупність передбачених кримінальним процесуальним законом умов, які надають слідчому право провадити ту або іншу слідчу (розшукову) дію, утворює правові підстави. Аргументується також, що будь-які фактичні дані, які визначають необхідність виявлення, збирання і перевірки доказів через проведення слідчих (розшукових) дій з метою встановлення обставин учинення кримінального правопорушення, утворюють фактичні підстави. Нами додатково обґрунтовується позиція про виокремлення процесуальних підстав, якими є рішення, викладені в процесуальному акті правозастосування на основі фактичних даних, що ґрунтується на нормі кримінального процесуального закону (складання письмового процесуального рішення передбачено не для всіх слідчих (розшукових) дій).

Перспектива подальших наукових пошуків полягає в необхідності аналізу процедури прийняття процесуальних рішень під час здійснення досудового розслідування кримінальних проступків із метою визначення особливостей цього процесу.

Ключові слова: кримінальна юстиція, слідчі дії, досудове розслідування, дізнання, діяльність органів досудового розслідування.

Постановка проблеми. Збирання доказів під час розслідування кримінальних проступків відповідає процесу збирання доказів у кримінальному провадженні щодо злочинів і містить ті самі складники – збирання, перевірку та оцінку доказів. Проте чинним КПК України передбачено низку особливостей, які характеризують процес доказування під час досудового розслідування кримінальних проступків.

Так, одночасно із запровадженням 01.07.2020 року інституту дізнання, на підставі Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України

щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» від 22 листопада 2018 року № 2617-VIII набули чинності положення КПК України в частині проведення слідчих (розшукових) дій під час досудового розслідування кримінальних проступків [1]. За своєю сутністю інститут дізнання орієнтований на реальні практичні потреби, що виникли через завантаженість системи кримінальної юстиції, а також досвіду спрощеного судочинства, що мало місце в кримінальному процесуальному законодавстві раніше (протокольна форма досудової підготовки

матеріалів за КПК 1960 року). 17.09.1987 року Комітет міністрів Ради Європи рекомендував державам-членам застосовувати спрощення кримінального правосуддя через використання сумарних процедур, позасудове врегулювання та спрощення звичайних судових процедур [2]. Звичайно, сучасне встановлення проведення досудового розслідування у формі дізнання нічого, крім намагання спростити процесуальну форму, від протокольної форми досудової підготовки матеріалів не успадкувало. Тому новітня історія становлення дізнання, яка почалася у 2012 році з ухваленням чинного КПК України, здобула практичну реалізацію у 2020 році з ухваленням вищезгаданого закону.

Змістом будь-якого кримінального провадження є доказування, тому процесуальна діяльність учасників кримінального провадження зводиться до доказування винуватості та її спростування або зменшення. В усі часи питання доказування було, залишається і буде пріоритетним напрямом досліджень. Серед знаних науковців, як-от М. М. Михеєнко, В. Т. Нор, С. М. Стахівський, М. С. Строгович, В. М. Тертишник та ін., ніколи не існувало однакових поглядів на поняття доказування.

Мета статті. Попередній аналіз наукових джерел свідчить про суттєву необхідність вдосконалити окремі проблемні питання проведення слідчих (розшукових) дій під час здійснення дізнання, а також пошуку актуальних способів їх розв'язання. Поставлена мета зумовлює необхідність виконання низки дослідницьких завдань, а саме: 1) охарактеризувати загальне уявлення про зміст і сутність слідчих (розшукових) дій як інституту доказування в кримінальному процесі; 2) визначити особливості, а також коло проблемних питань, що виникають у процесі слідчих (розшукових) дій під час здійснення дізнання; 3) узагальнити науково-практичні висновки та визначити перспективи подальших наукових пошуків.

Виклад основного матеріалу. Слід, на нашу думку, насамперед звернутися до понятійно-категоріального апарату відповідної проблематики, оскільки наразі навіть такі базові елементи відповідного інституту не є достатньо визначеними, сформованими та аргументованими.

Наприклад, класичною є наукова позиція М. М. Михеєнко, який під доказуванням розумів діяльність учасників кримінального провадження, складниками якої є збирання, перевірка й оцінка доказів та їх процесуальних джерел, а також формулювання на цій підставі певних тез і наведення аргументів для їх обґрунтування [3, с. 120]. В. Т. Нор та С. М. Стахівський мали схожу наукову позицію щодо доказування, під яким вони розуміли встановлену законом діяльність уповноважених органів досудового розслідування, прокурора і суду, а також інших учасників процесу, спрямовану на збирання, закріплення, перевірку й оцінку фактичних даних (доказів), необхідних для встановлення істини в кримінальній справі [3, с. 75; 4, с. 21]. В. М. Тертишник під доказуванням розумів унормовану законом діяльність органів дізнання, слідчого, прокурора та суду за участі інших суб'єктів процесуальних правовідносин зі збирання, дослідження, перевірки й оцінки фактичних даних (доказів), використання їх у встановленні істини в справі, обґрунтуванні висновків і прийнятті рішень [5, с. 170].

Таким чином, спільним у наведених визначеннях є, по-перше, діяльність уповноважених органів, по-друге, така діяльність є унормованою законом, по-третє, діяльність передбачає збирання, перевірку й оцінку до-

казів (фактичних даних) та їх процесуальних джерел, обґрунтування та прийняття процесуальних рішень. Відзначимо, що за ч. 2 ст. 91 КПК України доказування полягає в збиранні, перевірці та оцінці доказів з метою встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження.

Ще до запровадження на практиці положень, що регламентують порядок проведення дізнання, Д. С. Азаров звернув увагу, що від того, який вид кримінального правопорушення вчинено – злочин чи кримінальний проступок – залежить вирішення значної кількості питань застосування кримінального процесуального законодавства, зокрема, щодо особливостей проведення окремих слідчих (розшукових) дій (ст. 233 КПК України) [6, с. 198], проте згодом такі особливості законодавець не визначив. Навпаки, виокремлення ст. 300 КПК України «Слідчі (розшукові) дії під час досудового розслідування кримінальних проступків» додало ще більше правової невизначеності, оскільки назва та зміст цієї статті між собою не узгоджуються.

Серед відмінностей сучасного дізнання необхідно вказати на інститут слідчих (розшукових) дій як інститут, що містить низку процесуальних дій, за допомогою яких відбувається збирання доказів. Законодавець не став обмежувати коло слідчих (розшукових) дій, що можуть бути проведені під час досудового розслідування кримінальних проступків, на відміну від обмеження органів дізнання в проведенні негласних слідчих (розшукових) дій, що пояснюється ступенем тяжкості кримінальних правопорушень. А. Р. Гавриш звернув увагу на нелогічність встановлення широкого спектра слідчих (розшукових) дій для розслідування кримінальних проступків, оскільки вони не є домірними за своєю суспільною небезпечністю зі злочинами [7]. До того ж дізнання як формі досудового розслідування, на відміну від досудового слідства, притаманний розширений перелік процесуальних джерел доказів, якими є не тільки показання, речові докази, документи, висновки експертів (ч. 2 ст. 84 КПК України), а й пояснення осіб, результати медичного освідування, висновки спеціаліста, показання технічних приладів і технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису (ч. 1 ст. 298-1 КПК України). Так, відбулося розширення системи процесуальних джерел доказів, що можуть бути використані під час здійснення досудового розслідування щодо кримінальних проступків. Фактично пропонується змішування різних за своєю сутністю джерел доказів, що визначені чинним КПК. Серед науковців панують неоднакові думки щодо правової природи та місця в системі доказів джерел доказів, передбачених у ст. 298-1 КПК України. У своїх роздумах В. І. Фаринник припускає, що діяння, які кваліфікуватимуться як злочини, перевіряються винятково проведенням огляду місця події, а для діянь, які є кримінальними проступками, у КПК передбачені додаткові можливості збирання доказів. З великою ймовірністю, більшість заяв чи повідомлень про вчинення кримінальних правопорушень перевірятимуться в порядку, передбаченому для кримінальних проступків [8]. На нашу думку, яка збігається з позицією І. Л. Беспалько, такі зміни в кримінальному процесуальному законі не узгоджуються з його базовими положеннями щодо видів доказів у кримінальному провадженні, що призводить до їх дублювання зі змістом положень ст. 99 КПК України [9].

У главі 20 КПК закріплена система слідчих (розшукових) дій, проведення яких, як нами було раніше

зазначено, входить до процесуальних повноважень дізнавача:

- допит, зокрема одночасний допит двох або більше раніше допитаних осіб (ст.ст. 224–226 КПК), допит у режимі відеоконференції під час досудового розслідування (ст. 232 КПК);
- пред’явлення для впізнання: особи (ст. 228 КПК), речей (ст. 229 КПК), трупа (ст. 230 КПК), впізнання в режимі відеоконференції під час досудового розслідування (ст. 232 КПК);
- обшук (ст.ст. 233–236 КПК);
- огляд: місцевості, приміщень, речей та документів (ст. 237 КПК), трупа (ст. 238 КПК), огляд трупа, пов’язаний з ексгумацією (ст. 239 КПК);
- ексгумація трупа (ст. 239 КПК);
- слідчий експеримент (ст. 240 КПК);
- освідування особи (ст. 241 КПК);
- залучення експерта та проведення експертизи (ст.ст. 242–243 КПК);
- отримання зразків для експертизи (ст. 245 КПК);
- зняття показань технічних приладів та технічних засобів, що мають функції фото-, кінозйомки, відеозапису, чи засобів фото-, кінозйомки, відеозапису (ст. 245-1 КПК).

З набранням чинності змін до КПК України та інших законодавчих актів щодо запровадження інституту кримінальних проступків у регламентації інституту слідчих (розшукових) дій (глава 20 КПК, глава 21 КПК) серед науковців і практиків виникли деякі питання. Наприклад, щодо повноважень дізнавачів (осіб, уповноважених на проведення дізнання) на проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій. Те, що дізнавач наділений повноваженнями на проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій, ідеться в статтях 40-1 та 300 КПК України, проте серед вимог до проведення слідчих (розшукових) дій такої учасник кримінального провадження, як дізнавач, не згадується. Тільки за частиною третьою статті 233 КПК України дізнавач, як і слідчий та прокурор, має право до постановлення ухвали слідчого судді увійти до житла чи іншого володіння особи лише в невідкладних випадках, пов’язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення. Ще про дізнавача згадується в статті 241 КПК України, у якій ідеться про проведення освідування. Як можна пояснити таку ситуацію? Найімовірніше, слабкою юридичною технікою, яку за понад два роки необхідно було б виправити, оскільки в такій редакції КПК України дає підстави визнавати отримані під час проведення згаданих процесуальних дій докази недопустимими через їх проведення не передбаченою в законі особою (крім статей 233 та 241 КПК).

Свого часу В. В. Романюк звернув увагу на вказану проблему і дійшов висновку, що відповідно до положень ст. 236 КПК України дізнавач як суб’єкт проведення обшуку не передбачений. Водночас він зазначив, що положення ст. 234 КПК України є спеціальною нормою, яка надає право на звернення до суду лише зазначеним у ній суб’єктам – слідчому за погодженням з прокурором або безпосередньо прокурору [10, с. 249]. Окрім того, ст. 36 КПК України передбачено погодження прокурором клопотань саме слідчого. Положень про погодження клопотань дізнавача зазначена стаття не містить. З огляду на вказане автор запропонував нову редакцію ч. 3 ст. 234 КПК України «У разі необхідності провести обшук слідчий за погодженням з прокурором

або прокурор звертається до слідчого судді з відповідним клопотанням» та ч. 4 ст. 234 КПК України «Клопотання про обшук розглядається у суді в день його надходження за участю слідчого або прокурора» необхідно доповнити словом «дізнавач».

Спеціальні норми КПК України, які регламентують порядок проведення окремих слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, мають певні прогалини та не відповідають ст. 40-1 КПК України, що призводить до неоднозначної судової практики. Так, у спеціальних нормах, які регламентують порядок звернення до слідчого судді з клопотанням про проведення обшуку (ст. 234 КПК України), дізнавач не визначений як суб’єкт звернення до слідчого судді з відповідним клопотанням. Така ситуація призводить до двох діаметрально протилежних результатів: 1) у першому випадку судді посилаються на положення ч. 1 ст. 40-1 КПК України про те, що дізнавач наділяється повноваженнями слідчого та задовольняють такі клопотання. Зокрема, слідчий суддя Гуляйпільського районного суду Запорізької області від 26.08.2020 року, надаючи дозвіл дізнавачу на проведення огляду місця події, визначив останнього належним суб’єктом звернення, оскільки, на думку судді, відповідно до ч. 1 ст. 40-1 КПК України, дізнавач при здійсненні дізнання наділяється повноваженнями слідчого. Згідно з п. 4 ч. 2 ст. 40-1 КПК України, дізнавач уповноважений звертатися за погодженням із прокурором до слідчого судді з клопотаннями про застосування заходів забезпечення кримінального провадження, проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій [11; 12, с. 170-172]; 2) практика інших суддів склалася по-іншому. Слідчі судді, обґрунтовуючи свої рішення посилаючись на ст. 19 Конституції України, яка передбачає, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов’язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та в спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. І хоча за змістом ст. 40-1 КПК України дізнавач наділяється повноваженнями слідчого, проте, відповідно до вимог ч. 3 ст. 234 КПК України, що є спеціальною нормою права, якою встановлюються особливості щодо подання клопотання про проведення обшуку, з таким клопотанням до слідчого судді, суду має право звернутися прокурор, слідчий за погодженням з прокурором. Чинні норми КПК України не допускають проведення аналогій у правах та обов’язках між учасниками кримінального провадження, якщо це прямо не передбачено нормами КПК України. У ч. 2 ст. 40-1 КПК України перелічені конкретні повноваження дізнавача, серед яких право на звернення з клопотанням про проведення обшуку відсутнє.

Вважаємо, що спеціальні норми КПК України, які визначають порядок звернення до слідчого судді з клопотаннями про надання дозволу на проведення слідчих (розшукових) дій, потребують відповідних змін та визначення дізнавача суб’єктом звернення з таким клопотанням. Для відповідної «рефлексії» законодавця, щоб зменшити ризики отримання відмови від слідчого судді на проведення обшуку, необхідно продовжити практику покладення реалізації вказаної процесуальної дії на прокурора, що, безумовно, створюватиме додаткове навантаження на процесуального керівника.

Зазначимо, що аналіз судової практики в Україні не дає можливості констатувати наявність рішень про визнання доказів недопустимими через те, що слідчу (розшукову) дію провів дізнавач. Вважаємо, що вказану ситуацію «рятує» положення ч. 1 ст. 40-1 КПК, у якій зазначено, що «дізнавач при здійсненні дізнання наділяється

повноваженнями слідчого. Дізнавач несе відповідальність за законність та своєчасність здійснення дізнання» [13]. Водночас П. Ю. Світайло вважає, що обсяг та характер повноважень дізнавача та слідчого не збігаються, адже дізнавач априорі не може бути наділений усім обсягом повноважень, які має слідчий [12, с. 173].

Місце слідчих (розшукових) дій як засіб доказування під час розслідування кримінальних проступків посідає особливе положення. О. В. Стригунов зазначив, що у випадках, коли на первинному етапі неможливо визначити характер діяння, слід проводити слідчі (розшукові) дії саме щодо злочину, адже в разі подальшого визначення діяння проступком відомості, отримані під час цих дій, можуть бути доказами в кримінальному провадженні щодо кримінального проступку [14, с. 2].

Висновки. Так, на підставі аналізу чинного законодавства України, а також наукових позицій і думок учених та дослідників, на нашу думку, важливим є обґрунтування низки науково-практичних позицій щодо окремих особливостей використання інституту слідчих (розшукових) дій у здійсненні дізнання.

Оскільки регламентація проведення слідчих (розшукових) дій є однаковою під час здійснення досудового розслідування щодо злочинів та кримінальних проступків,

окремо розглядати такі критерії слідчих (розшукових) дій як підстави проведення, фіксації перебігу і результатів, оцінки отриманих фактичних даних на предмет відповідності бути доказом вважаємо недоречним.

Крім цього, сукупність передбачених кримінальним процесуальним законом умов, які надають слідчому право провадити ту або іншу слідчу (розшукову) дію, утворює *правові підстави*. Аргументується також, що будь-які фактичні дані, які визначають необхідність виявлення, збирання і перевірки доказів через проведення слідчих (розшукових) дій з метою встановлення обставин учинення кримінального правопорушення, утворюють *фактичні підстави*. Нами додатково обґрунтовується позиція про те, що виокремлюють *процесуальні підстави*, якими є рішення, викладені в процесуальному акті правозастосування на основі фактичних даних, що ґрунтується на нормі кримінального процесуального закону (складання письмового процесуального рішення передбачено не для всіх слідчих (розшукових) дій).

Перспектива подальших наукових пошуків полягає в необхідності аналізу процедури прийняття процесуальних рішень під час здійснення досудового розслідування кримінальних проступків із метою визначення особливостей цього процесу.

Список використаних джерел

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень : Закон України від 22 листопада 2018 року № 2617-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2617-19#Text>
2. Положення Рекомендації № R (87) 18 Комітету Міністрів державам-членам «Щодо спрощення кримінального правосуддя» (прийнята Кабінетом Міністрів 17 вересня 1987 року на 410 засіданні заступників міністрів). URL: [http://hrlibrary.umn.edu/russian/euro/RRec\(87\)18.html](http://hrlibrary.umn.edu/russian/euro/RRec(87)18.html)
3. Михеєнко М. М., Нор В. Т., Шибіко В. П. Кримінальний процес України. Київ, 1992. 431 с.
4. Стахівський С. М. Кримінально-процесуальні засоби доказування : автореф. дис. ... доктора юрид. наук : спец. 12.00.09 «кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність». Київ, 2005. 29 с.
5. Тертишник В. М. Кримінальний процес. Харків, 1997. 528 с.
6. Азаров Д. С. КК і КПК України: питання узгодженості у площині класифікації кримінальних правопорушень. *Наука і правоохорона*. 2013. № 4. ч. 2. С. 194–200.
7. Гавриш А. Р. Досудове розслідування кримінальних проступків: основні аспекти. *Південноукраїнський правничий часопис*. С. 172-180. DOI <https://doi.org/10.32850/sulj.2021.1.30>
8. Фаринник В. І. Процедура дізнання спокушатиме до маніпуляцій з кваліфікацією та до затримань без санкції суду. *Закон і Бізнес*. 2020. № 30. URL: https://zib.com.ua/ua/143746procedura_diznannya_spokushatime_do_manipulyaciy_iz_kvalifik.html
9. Беспалько І. Л. Деякі проблемні питання застосування поясень як джерела доказів у кримінальних провадженнях про кримінальні проступки. *Юридичний бюлетень*. Випуск 19. 2021. С. 150-155.
10. Романюк В. В. Удосконалення інституту дізнання у кримінальному провадженні. Проблеми теорії та практики кримінального провадження : матеріали круглого столу (м. Харків, 17 червня 2021 р.) / редкол.: В. В. Сокурєнко (голова), Л. В. Могілевський, М. Г. Щербаковський. Харків : Харківський національний університет внутрішніх справ, 2021. 428 с.
11. Ухвала Гуляйпільського районного суду Запорізької області у провадженні № 1-кк/315/270/20. від 26.08.2020 р. URL: <https://opendatobot.ua/court/91145245-c472579a4ab5a0232ce42ecc6dcba1ac>
12. Світайло П. Деякі проблемні аспекти проведення дізнання. *Порівняльно-аналітичне право*. № 3. 2020. С. 168-176.
13. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n2054>
14. Стригунов О. Нюанси застосування інституту кримінальних проступків. *Закон і Бізнес*. URL: <https://zib.com.ua/ua/143397.html>

References

1. Law of Ukraine “On Amendments to Certain Legislative Acts of Ukraine Regarding Simplification of Pretrial Investigation of Certain Categories of Criminal Offenses”. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2617-19#Text>
2. Provisions of Recommendation No. R (87) 18 of the Committee of Ministers to Member States “Regarding Simplification of Criminal Justice” (adopted by the Cabinet of Ministers on September 17, 1987 at the 410th meeting of deputy ministers). Retrieved from [http://hrlibrary.umn.edu/russian/euro/RRec\(87\)18.html](http://hrlibrary.umn.edu/russian/euro/RRec(87)18.html)
3. Mykhienko M.M., Nor V.T., Shibiko V.P. (1992). Criminal process of Ukraine. Kyiv, 431 p. [in Ukrainian]
4. Stakhivskyi S.M. Criminal procedural means of proof: autoref. thesis for obtaining sciences. Doctor of Law degree. Sciences: 12.00.09 “criminal process and forensics; forensic examination; operational and search activity”. Kyiv, 2005. 29 p. [in Ukrainian]

5. Tertyshnyk V.M. (1997) Criminal process. Kharkov, 528 p. [in Ukrainian]
6. Azarov D.S. (2013). Criminal Code and Criminal Code of Ukraine: the issue of consistency in the classification of criminal offenses. Science and law enforcement. No. 4. Part 2. P. 194–200. [in Ukrainian]
7. Havrysh A.R. Pretrial investigation of criminal misdemeanors: main aspects. South Ukrainian legal journal. P. 172-180. DOI <https://doi.org/10.32850/sulj.2021.1.30> [in Ukrainian]
8. Farinnyk V.I. The inquiry procedure will tempt you to manipulations with qualifications and detentions without court sanction. Law and Business. 2020. No. 30. Retrieved from https://zib.com.ua/ua/143746procedura_diznannya_spokushatime_do_manipulyaciy_iz_kvalifik.html [in Ukrainian]
9. Bespalko I.L. Some problematic issues of the application of explanations as a source of evidence in criminal proceedings on criminal misdemeanors. Legal bulletin. Issue 19. 2021. P. 150-155. [in Ukrainian]
10. Romanyuk V.V. Improvement of the institution of inquiry in criminal proceedings. Problems of the theory and practice of criminal proceedings: materials of the round table (Kharkov, June 17, 2021) / editors: V. V. Sokurenko (chairman), L. V. Mogilevskyi, M. G. Scherbakovskiyi. Kharkiv : Kharkiv National University of Internal Affairs, 2021. 428 p. [in Ukrainian]
11. Ruling of the Gulyaipil district court of the Zaporizhzhia region in proceedings No. 1-ks/315/270/20. from 26.08.2020 URL: <https://opendatobot.ua/court/91145245-c472579a4ab5a0232ce42ecc6dcba1ac>
12. Svitaylo P. (2020). Some problematic aspects of inquiry. Comparative and analytical law. No. 3. P. 168-176. [in Ukrainian]
13. Criminal Procedure Code of Ukraine: Law of Ukraine dated 04.13.2012 No. 4651-VI. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n2054> [in Ukrainian]
14. Strygunov O. Nuances of application of the institute of criminal misdemeanors. Law and Business. Retrieved from <https://zib.com.ua/ua/143397.html>

Drozd Valentyna,

Doctor of Law, Professor, Honored Lawyer of Ukraine,
Head of the Unit

(State Research Institute of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine, Kyiv)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7687-7138>

Drozd Vitalii,

PhD in Law, Research officer of the research laboratory

(Donetsk State University of Internal Affairs, Kropyvnytskyi)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3872-8879>

SOME PROBLEMATIC ISSUES OF CONDUCTING INVESTIGATIVE (INVESTIGATIVE) ACTIONS DURING THE INQUIRY

The article is devoted to certain problematic issues of conducting investigative (inquiry) actions during the pre-trial investigation of criminal offenses – that is, the implementation of an inquiry.

The authors, based on the analysis of the current legislation of Ukraine, as well as the scientific positions and opinions of scientists and researchers, determined the justification of a number of scientific and practical positions on certain features of the use of the institute of investigative (inquiry) actions in the implementation of the inquiry.

It is proved the position that how much regulation of investigative (inquiry) actions is the same as during the pre-trial investigation of crimes and criminal offenses, we consider separately such criteria of investigative (inquiry) actions as the grounds for conducting, fixing the course and results, evaluating the obtained factual data for compliance to be evidence as inappropriate.

Also, the material proves that since the totality of the conditions provided for by the criminal procedural law, which give the investigator the right to carry out this or that investigative (investigative) action, forms legal grounds. It is also argued that any factual data that determine the need to identify, collect and verify evidence by conducting investigative (investigative) actions in order to establish the circumstances of the commission of a criminal offense form factual grounds. We additionally substantiate the position that procedural grounds are highlighted, which are the decisions set forth in the procedural act of law enforcement on the basis of factual data and based on the norm of the criminal procedural law (the preparation of a written procedural decision is not provided for all investigative (inquiry) actions.

The prospect of further scientific research is the need to analyze the procedure for making procedural decisions during the pre-trial investigation of criminal offenses in order to determine the specifics of this process.

Key words: criminal justice, investigative actions, pre-trial investigation, inquiry, activity of pre-trial investigation bodies.